

DR. KOVÁCS ISTVÁN

TALÁLKOZTAK

2002. október 5-én a Horog utcai Vén diófa étteremben találkoztak az 1992-ben végzett „D”-sek.

Kivirultak. Tapasztalatokban is már gazdagabbak lettek a tíz év alatt. Az élet több oldalát is megélték, ki külföldön, ki idehaza. A tíz év valóságát reálisan, felelőséggel, de sajátosan rájuk jellemző humorral idézték fel szokatlanul őszintén a késő éjszakába nyúló izgalmas, szenvedéllyel is replikázó történeteikben. A tízéves érettségi találkozó az első „igazi” egy osztály életében, ahol a többség már beérkezett valahol. S ahol megjelennek már az első babák is. Ki személyesen, mint *Fodor Ádámka* vagy *Bóta Annabella* 14 hónaposan, a többiek pedig a fényképes babatárban mosolyognak ránk, ki szülinapos torta felszeletelésére várva, ki pancsikolójában ülve, ki játéktraktorát vezetve: de mindenképpen figyelmeztetve a jelenlévőket arra, hogy tízéves élettörténeteik része már – kitörölhetetlenül, megmásíthatatlanul. Bizonyítván: működik már a baba-projekt az osztályban. Aztán előkerülnek a habos-babos esküvői fotók is. Sorjáznak a baráti cukkolásokat sem nélkülöző kis életbeszámolók. Ketten hiányoznak csupán – ők is igazoltan. *Ádám Rita* épp a szülőszobából hívja a „találkozókat”. Nagy dologra készül. Már szervezi a 15 éves találkozó kezdőprogramját? Vaskos levelet írt elmúlt öt évről, melyet *Harkai tanárnő* olvasott fel. Tanult, sok helyen dolgozott, hol boldog volt, hol csak szarkazmussal nevetett önmagán. S hogy mindent komolyan gondol és tesz az életben, most is bizonyítja: az érettségi találkozó végére kaptuk a hírt, hogy megszületett Peti. *Uhrin Éva* pedig Svájcban él, de vele is minden rendben. A sokszor lázadó, tanárainak néha-néha furcsa percekét szerző, színes hajú diáklány – mint Király Móni és Balogh Izabella meséli – gyökeresen megváltozott mára, konszolidálódott, szerényebb, család szeretőbb lett. Éva az osztály vibráló tehetsége volt. Egykori orosz tanárnője nem kedvelte, és szerette volna, ha mások is beállnak a lejárató táborba. Nem sikerült elérnie! Most már tudjuk, hogy Éva értékeit akkor többen nem mérték fel jól. Bizonyítja ezt most is magyartanárnak visszaemlékezése vagy *Harkai Hajnalka* osztályfőnök a tanítvány tehetségét megidéző felolvasása a Tíz év könyvéből. S valóban, az *Izzik és lángol* – így 10 év távolából – akár Éva ars poeticája is lehetne.

Nagy Tamás müncheni Siemens-kalandja, *Király Móni* „folyton úton lenni” menedzser-története, *Tóth Katibizonyító* erejű „vállalkozásai”, *Szabó Bea* veszprémi húsipari „reality show-ja” a minőségről, *Rádi Melinda* hétköznapiakat idéző kis életmeséje, *Szabó Jutka* család-vállalkozása több mint defoe-i „igaz történet”. *Ábrahám Kriszta* az ikrek mellett – kamionsofőr férje több napos távollétében is – Kadafalván intézi szállítmányozási, 20 kamionból álló logisztikai vállalkozásukat. Talpraesetten, határozottan. *Molnár Kinga* külföldi útjairól mesél, Peruról, Indiáról, Londonról. Régiségeket gyűjtő párjáról, meg az Ecserről. *Bujdosó Ica* életét az élelmi-szeripari egyetem elvégzése után ma is a családi vállalkozás tölti ki. *Joó Gizi* is Lajosmizsén él, igaz, most már távolabb a városkától, kinn tanyán, nagycsaládosan. Művészi hajlamait ma szép varrásaiban éli ki. *Jánváry Györgyi* ugyan tanítóképzőt végzett, és megjárta bébiszitterként Németországot is, ma Pesten él barátjával. Önmagát és a jó munkahelyet keresi. *Balogh Izabella* a szolnoki tanulás után a szállodaiiparban helyezkedett el. Most a rövidesen átadásra kerülő líbiai érdekességű szállodalánc egyik ékességnek átadására készül munkatársaival együtt – teszt-feladatokat megoldva. *Király Móni* ma is érzelemgazdag. *Uhrin Éva* felemlegetése, a régi idők felidézése lelkiismereti pillanatokot okoz neki, a „vajon ki a felelős a törtétekért” kérdése

és a rész-válaszok könnyeket csálnak az amúgy hideg-rideg vállalkozását keményen vezető üzlet-asszony szemébe, aki Bécs és Kerekegyháza között éli évek óta nem könnyű, 360 km-es életét. Érdekes dolgról beszélt. Mind-annyiunk jövőjéről. Ő már tudja, mert megélte – mondta – az EU-csatlakozást, ami nekünk is jó lesz, bár nagy problémákkal, a kényszervállalkozások jó részének tönkremenetelével, jelentős munkanélküliséggel. Nem szkeptikus. Reális. Nem vészmadár szól belőle, hanem europeer gondolkodású menedzser. Ő már „látta a jövőnket”! Figyelmeztet és óv szavaival – egyszerre. „*Jó lenne túlélni az EU-t! Csak jöjjünk ki belőle jól!*” Kimondja: ami sokaknak közülünk még kalandnak tűnik, neki már valóság volt. Mint Nagy Tamásnak a müncheni NATO helikopter-projekt, amin dolgozik ő is több száz munkatársával együtt, de amint „*kirepül a madárka*”, vége a projektnek, s akkor...? A bizonytalanság. Bóta Attila jelenleg kecskeméti statikusként álmodja papírra a bevásárlóközpontokat. Jövőre megtervezi a Tesco mellett vett területre saját házát is. Fodor Zoli az államigazgatási főiskola után Pécsen végzett jogon. Ma a Fogyasztóvédelmi Felügyelőség kritikus, szigorú jogásza. Minden nap a földön kell járnia – meséli. Kovács Melinda tovább álmodja életét. A tanítóképző után elvégezte a német-holland szakot, ma negyedéves joghallgató, aki Trianonról akar szakdolgozatot írni, közben operaénekléssel is foglalkozik három éve, de az Operába nem akar menni énekelni, mellest tanít is, sőt: kacérkodik a politikával is. Ma is érezni hangjából, a tíz évvel ezelőtti történetekben „*engem félreismertetek, és lássatok most csodát, mert most bizonyítok*”.

Mily érdekes, a humán tárgyakra „szakosodott” osztályból a nagy többség a zord gazdaságban, a bizonytalan üzleti szférában dolgozik. Kisebb-nagyobb sikerekkel. Németesek voltak. Egynegyedük még „használja” is a nyelvet. Ami pedig a humán tárgyakat illeti: a történelem és a magyar azért nem volt hiábavaló. A korabeli tanári üzenetek egyiküknél-másikuknál ma is éreztetik hatásukat. A szürkés hideg gazdasági szférában többek között „ezek” is billentik őket vissza a feladatok jobb elviselhetőségének állapotába. Ezt példázza Horváth Kriszta sorsa is (mellest ő és Emödi Edit volt a találkozó főszervezője, köszönet érte). Megmaradt végtelen becsületesnek, másokat is boldogító szervezőnek. Emödi Edit ugyan végzett tanár, de rossz pillanatban kezdett tanítani, elment tőle a kedve, most titkár egy külföldi érdekeltségű cégnél. Hogy pesszista vagy optimista program-e, majd kiderül öt év múlva. Szabó Helga Lajosmizsén dolgozik egy vasalkatrészeket gyártó Kft-nél, Kecskeméten él férjével. Szalontay Juli légiutas-kísérő volt, ma is visszavágyik oda, miközben a magyar és német szállodák recepcióján is szerzett több éves gyakorlatot. Kiss Gyöngyi Pest környékén él, tanárképzőt végzett, majd menedzser lett, jelenleg házvezetőnő.

Nevetések, emlékek, szálkák, lehetőségek. A tíz év egyaránt edzetté tette az 1992-ben végzett „D”-seket. Bizonyították saját bőrükön: *más az iskola, és más az élet!* De ők mind a két területen (legalábbis eddig) jól megállták a helyüket. A tanítványokból fel-nőttek lettek. Szépek, érettebbek, magabiztosak, kritikusak! És ami fontos – *ma is büszkén vállalják a bolyais indíttatást*, még akkor is, ha tíz év távolából már mindenki csak a szépre emlékezik Huberné Fekete Elvira és Megyesiné Vikor Aranka némettanárnőjükkel együtt.

De hát – ez is az élet rendje!

Folyt. köv. 2007-ben!?

ORSZÁGOS BAJNOK A LEÁNY MAGASUGRÓ CSAPAT

2002. október 9-én rendezték meg az **Atlétikai ügyességi és váltófutó csapatbajnokságot** Budapesten, ahol

- **a Bolyai leány magasugró csapata** – *Adamik Anna, Rávai Kitti, Sipkai Ágnes, Pintér Szilvia, Fülöp Hédi* – **országos bajnok** lett.
- 14. helyen végzett a **fiú 4x100 m váltó**: *Szabó Zsolt, Szöllősi Péter, Tarjányi Tibor, Börönte Antal*.
- **A Duatlon Diákolimpia országos döntőjén** egyéniben a 12. helyen végzett *Várnagy Kinga*.

A **megyei atlétika csapatbajnokságon** az V-VI. korcsoportban (október 25-én) a következő eredményeket érte el a Bolyai.

- **Első lett a leány magasugró csapat**: *Adamik Anna, Rávai Kitti, Sipka Ágnes, Pintér Szilvia, Magyar Orsolya*; - **a fiú távolugró csapat**: *Tarjányi Tibor, Balla István, Gergelyfi Pál, Bokor Gábor, Farkas Bálint*; - **a fiú 4x1500 m váltó**: *Szabó Zsolt, Szöllősi Péter, Kukléta Károly, Börönte Antal*.
- **Második lett a leány távolugró csapat**: *Adamik Anna, Pintér Szilvia, Fülöp Hédi, Sári Éva, Magyar Orsolya*.
- **Harmadik helyen végzett a leány 4x800 m váltó**: *Várnagy Kinga, Pintér Szilvia, Hajdú Zsuzsa, Szabó Viktória*.
- **Negyedik lett a fiú gerelyhajító csapat**: *Balla István, Belák László, Bartus Raymund, Ondré Zoltán, Nagy Attila*; - **a fiú diszkoszvető csapat**: *Ondré Zoltán Balla István, Belák László, Mészáros Dávid, Nagy Attila*; - **a fiú 4x1500 m váltó**: *Tarjányi Tibor, Marokity Richárd, Kósa Balázs, Nagy Attila*.
- **Hatodik helyen** végzett a **fiú súlylökő csapat**: *Tarjányi Tibor, Gergelyfi Pál, Ondré Zoltán, Bartus Raymund, Sáska István*.

Felkészítő tanáruk Nyilas Bea volt.

DISPUTA

SZABÓ ORSOLYA

MINEK A LÉLEK BALGA FÉNYŰZÉSE?

A mai felgyorsult és elkorcsosult világunkban egyre több ember engedi meg magának azt a kényelmet, hogy önmaga szórakoztatására csupán a tévézést, videózást, mozizást használja. Ezek viszont olyan források, amelyekből válogatás, szűrés nélkül zúdul az emberre a világ. Sokszor minősíthetetlenül, minden művészi hatást mellőzve.

Az emberiség a vesztébe rohan. Becsukott szemmel mennek el az őket körülvevő értékek mellett, hiába kiabálnak utánuk a színházak, hangversenytermek, múzeumok a plakátokról.

Hiszen mennyivel másabb, mi-kor az ember bemegy az esti pompájában szikrázó színházba, a kicsit porszagú, de a nők parfümjétől is illatozó nézőtérre, mint otthon a tévé előtt ülve nézni az amerikai akciófilmet.

Vagy döbbsen állni Párizsban a Mona Lisa előtt a Louvre-ban.

Az embereknek számtalan lehetősége van a kikapcsolódásra, de valamilyen oknál fogva nem tud vagy nem akar választani ezek közül.

Szüleimtől mindig azt hallom, hogy az ő idejükben, mikor a fiatalok szabadidejüket még nem a diszkóban vagy a kocsmában múltatták, tartalmas beszélgetésekkel, színházlátogatásokkal, zenehallgatással töltötték idejüket. Gyakran jártak író-olvasó találkozóra is. És akkor még nem beszéltünk azokról a szépségekről, csodákról, élményekről, amit a költők, zeneszerzők, festők, szobrászok egy-egy műalkotásukban fogalmaznak meg. Ha ma megkérdezzük egy fiatalot, hogy mi is a költészet, azon a válaszon sem lepődünk meg, hogy az, ami a könyvben van, és nem ér ki a lapszélig.

Meg kell tanulnunk rányitni a szemünket, fülünket ezeknek az értékeknek a befogadására. Közös feladat az minden valamivé válni akaró embernek, tanítónak – a lámpásnak – s fiatalnak, idősnek egyaránt!

MIT IS JELENT NEKEM AZ IRODALOM?

Az irodalom, a költészet szeretetét már az anyatejjel szívtam magamba, hiszen a versekért való imádatomat édesanyámtól örököltem.

Már egy-két éves koromban mondókákkal csitított, altatott, szórakoztatott. Aztán néhány év múlva már komolyabb gyermek-verseket szavaltam különféle mű-sorok – balladások, anyák napják, mikulás- és karácsonyi ünnepek alkalmával –, melyeket anyukámtól és a óvónéniktől tanultam. Mikor pedig már idősebb lettem, sorra jöttek a szavalóversenyek: több-kevesebb sikerrel. Mindig találtam az alkalomhoz és a hangulatomhoz illő költeményt. A versenyekre való felkészülés során sok ismert és kevésbé ismert költő művével kerültem kapcsolatba.

Az irodalom sokszor jelentett vigaszt számomra, hiszen ha le-hangolt, szomorú, meg nem értett voltam, mindig akadt egy olyan könyv, ami jobb kedvre derített.

A legkedvesebb lírai témám a szerelem és az emberi érzelmek. fel sem foghatom, hogy például hány tanulóársam – a kötelezően megtanulandó verseket – hogy képes olyan szenttelenül és unot-tan mondani egy Juhász Gyula- vagy Ady-verset. Hiszen nekünk is éreznünk kell, hogy milyen érzések tobzódtak bennünk, mikor egy-egy ilyen remekművet papírra vetettek.

Nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy közel kerülhettem e kincsekhez, hiszen nagyon sok ember nem is sejti, hogy mennyivel szegényebb, egyhangúbb és szürkébb az élete ezek nélkül. Szeretném, ha ezt a sok csodálatos érzést, amit a versektől kaptam, közvetíteni tudnám majd gyermekeimnek is, és a környezetemben élőknek.

PAPP MÁTÉ

„AZ IRODALOMNAK SEMMI HASZNA, CSAK ÉLNI SEGÍT”

– Mi az irodalom? – kérdezi a magyartanár egy mai gyerektől. Az hosszú gondolkodás után ezt mondja: – Egy tantárgy. – Csak egy tantárgy? – fakad ki az elképedt tanár. – Igen – feleli együgyűen a tanuló.

Vajon az ő hibája, hogy ennyit tud az irodalomról? – tehetnénk fel a kérdést. Talán egy kicsit igen, de nagyobb részben nem. Ugyanis ő, mint az ún. „X-generáció” tagja, beleszületett ebbe a „művilágba”, amit most élünk (ha egyáltalán élünk).

„Az X-generáció ugyanis nem a valóságon nőtt fel, hanem a lenyomatokon: színes magazinokon, lökött fotókon, filmekben, képregényeken, videó klipeken. Az X-generáció nem tudja meghatározni, mi a globál kultúra. Mert benne él, és ha az ember egy folyóban

sodródik a többiekkel együtt, kevés esélye van arra, hogy pontosan meg tudja határozni ennek sebességét” – írja Réz András. Azt hiszi, az irodalom csak egy tantárgy, amit tanulni kell. Azt gondolja, hogy csak a stréberek járnak könyv-tárba. Nem ismeri fel a versek szépségét, a regények varázslatát vagy a kritika fontosságát. De csak azért, mert nem olvas. Leragad a színes magazinoknál meg a tévénél. Könyvet csak tan-könyv formában lát. Vagy lekaszt unottan egyet a tan-könyvórán a polcra. Egyébként meg hagyja, hogy teletömjék a fejét hülyeségekkel a médiumok. Üresfejű robot lesz. Ki érti ezt? Én biztos, nem.

Pedig az irodalom csodálatos. Gyönyörködtet, megvilágít, megrendít, jobbá tesz, élményekkel gazdagít és mindig hiányt pótol. Eddig azt hittem, pótolhatatlan eleme az életünknek. Tévedtem... De hát ez a VALÓ VILÁG, amelyben csak sodródunk, sodródunk. Tehetetlenül. Jóvátehetetlenül.

KARANCSI ÁGNES

ÉLJEN A XXI. SZÁZAD!

Óriási lázban ég az egész ország. Kicsik és nagyok egyaránt megfertőződtek a mostanában futó *reality show*-któl. Ismerjük a szereplők neveit, a szerelmi bonyodalmakat akarva-akaratlanul is, hiszen a házban történt legfrissebb sztorik a bulvárlapok címdoldaláról óriásbetűkkel köszönnek vissza. Sokan szidják, sokan imádják, de olyan ember nincs, aki számára közömbös ez az *új hétköznapi örület*. Én is nézem az egyiket, a megújult csigatévét „bratyóját”. Nem vagyok emiatt magamra büszke, talán inkább az idegen nyelvű csatornákat kellene tanulmányoznom! De olyan nehéz elszakadni a képernyő elől, a szereplőket szinte már családtagként szeretem! A luxusvillában zajló események már a mindennapos témák közé tartoznak, néha még az oly’ fontos irodalom órán is szentelünk pár percet a Big Brother és a Való Világ kibeszélésére, amúgy *médiálisan*.

Persze a suliban, meg otthon is azt sulykolják belénk állandóan az ősök, hogy menjünk inkább moziba, meg színházba, blablaba... Én imádom mindkét helyet, pontosabban imádtam ilyen helyekre járni. Szépen felöltözni, a családdal elmenni 1-2 órára kikapcsolódni, pl. a helyi nagy-színházba menve. És mi lett ebből mára? Egyesek farmerban, csapzott fejjel esnek be pontosan az előadás kezdete előtt fél perccel, amikor is egy kellemes férfihangot hallani a hang-szóróból: – *Kérjük, az előadás ideje alatt mobiltelefonjukat és zenélő órájukat kapcsolják ki!* –

Jesszusom, hová sülyedtünk? Manapság már nem foglalkozunk azzal, hogy a másik mit szeretne, a tolerancia kihalófélben lévő fogalom.

Másik jó példa erre az, amit az óriás moziba beülve lehet tapasztalni. Érdekes film, ráadásul a kedvenc férfiszínészem játszik benne, de ez mind tök mellékes, mert a mögöttem ülő kisserác rendkívül „izgalmas” élet-történetét hallhatom. És mivel teljesen átéli az elhangzottakat, ezért néhányat még bele is rúg a székembe. Remek, megint jó, hogy eljöttem...

Vagy az sem rossz, amikor a kukoricás zacskó csörgése, és kánonban előadott szürcsögés töri meg az egyik drámai jelenet csendjét. De már az sem megy furcsaság számba, ha csörög a telefonja valakinek, és félórás keresgélés után fel is veszi!

De tényleg, miért is csodálkozom ezeken a dolgokon? Lehet, hogy nekem sem kéne a többi emberre tekintettel lennem, és nyugodtan trécselhetnék előadás közben a telefonomon?

Különben is – *ÉLJEN A 21. SZÁZAD!*

DR. FŐZŐNÉ TIMÁR ÉVA

**HA ZÖLD VAGY MOZOG, AKKOR BIOLÓGIA, HA BÜDÖS ÉS DURRAN, AKKOR
KÉMIA**

Sokaknak csak ennyit jelentenek ezek a tantárgyak, pedig a hétköznapi életben lépten-nyomon találkozhatnak e tudományok áldásos tevékenységeivel.

Ki gondolkozott már el azon, hogy miért fertőtleníti a hypo, mikor célszerű sósavat vagy ecetet is használni a takarításhoz? Miért laza a süti a sütőportól vagy az élesztőtől? Valóban egészséges-e az ózondús levegő? Mitől színesek vagy szagosak az egyes anyagok? Az élő és az élettelen természet csodáira ad magyarázatot e két tárgy. Ki nem kíváncsi arra, hogyan kommunikálnak egymással a méhek? Isznak-e a halak? Lehet-e kék szemű gyerekek mindkét szülője barna szemű?

Sok ilyen és hasonló kérdésre kaphatnak választ diákjaink ezeken a tanórákon. A szaktanárok lelkiismeretes munkája mellett mindkét tárgyból jól felszerelt laboratórium és előadóterem áll a tanulók rendelkezésére.

A mikroszkóp-gyakorlatokon megfigyelhetik a mikrovilág rejtélyeit, de sokuknak legnagyobb élményt az állati szervek boncolása jelenti.

Bár az országos statisztikák szerint a kémia a legkevésbé kedvelt tantárgy, a bolyais diákok országos sikerei azt bizonyítják, hogy nálunk a tárgy oktatása magas színvonalon folyik. A tanárok tudják, hogy maradandó tudást csak saját tapasztalat adhat, így tanulókísérletekkel színesítik óráikat. A szakkörök és fakultációk pedig további lehetőséget adnak a kísérletezésre, a versenyekre történő felkészítésre.

DIÁKÍRÓK MUNKÁIBÓL

BÓTI JÓZSEF

AZ ELVESZETTNEK HITT VILÁG

Ketten ültünk a zajgó teremben,
Ketten, szomorkásan, önfeledten.
Hallgatva a zajló, zuhogó zenét,
Az énekest, ki csak énekelt szerteszét.
Halott hangja búskomor rekedő lantja
A félhomályban. Mi csak ültünk, tartva
A lét magvát. Ittuk a rém-áriát.
Nem tetszett, de itt suhanva az időn át,
Ott már csak ketten voltunk egymással szemben,
Két ártatlan madár a homályos estben...
Fel sem nézve tudtuk, a másik lehunyta
Szemét. Mosolyra gyúlt arcunk hagyta,
Hogy bomoljon a környezet a semmivé.
Megöleltél. Már nem félek többé.
Tudom, hogy valami véget ért szívemben,
Mint kiapadt mederben a víz, újra bennem
Tör utat zuhogó árral a múlton át
Az elveszettnek hitt érzés, a szerelem.

NAGY KATALIN
SEBZETT VADKÉNT 2.

Sebzett vadként az ősi ösztön
Vártam őt minden éjjel
Soká ülve a hideg kövön
Vártam rá forró szenvedéllyel

De nem jött el
S többé már nem ölel
Szívem sajogva várja
„Szíve párja őt visszavárja”

De vissza nem fogad
S fel nem vesz az a fogat
Mely már egyszer lerakott
Messze s gyorsan otthagyt

Igaz én rontottam el
Szívem megcsalva késztetett
Hogy hagyjam el kit szeretek
Mert azzal csak jobb lehet

De tévedtem hisz ember vagyok
Mégsem szabadulhatok
Szívem csak érte dobog
Mert szeretem s rabja vagyok

SZERETNI...

Meglátni megszeretni
Epekedni vágyakozni megszerezni
Kezét kezembe helyezni
Szívét szívemmel összekötni
Vágyni és el nem érni
Soha-soha el nem érni
Egy életen át vágyakozni
A szerelmes szavakat elátkozni
Mindent megvetni elátkozni
Szerelmeseket örökre meggyűlölni
S a szerelmet sosem feledni
Mindig érezni örökké remélni
Vágyni remélni élni szeretni

NYÚL KRISZTINA

JOBB-E AZ A MÁSIK VILÁG?

Mosolyogva olvastam gyermekkori leveleinket, melyek a nagytakarítás alatt kerültek a kezembe. Hány éve is már? – kezdtem számolgatni. Biztosan fontos lehetett mindkettőnknek ez a barátság, ha pontosan emlékszem minden részletére.

Barátság? – badarság! Egy barátság nem szokott véget érni egyik percről a másikra, veszekedve, gyűlölködve, majd pedig éveken át szót sem váltva egymással. Számomra nem is így ért véget. Próbálkoztam. Az újrakezdés viszont nem azt jelenti, hogy minden problémát elfelejtünk, mielőtt még beszélünk róla. Mennyi ember él sérelmeket hordozva magában, melyek percről percre mérgezik a lelkét! Sokan menekülnek valami elől, félnek hallani a hibáikat, félnek szembesülni, nem szeretik az igaz és őszinte szavakat, legalábbis nem tudják azokat kimondani. Inkább egy biztonságot nyújtó álomba merülnek, így álmodoznak éveken át. Egy más világot teremtenek maguknak, ahol minden szép és jó minden sikerül. Nincsenek harcok, nincs fájdalom. Nem bánthatja őket senki, hisz' ha úgy tartja kedvük, könnyen legyőzhetnek bárkit képzeletük erejével. Tökéletes világ. A baj csak az, hogy nem valódi. Álom. A képzelet határtalan, túlszárnyal mindent, a különbség csak hajszálnyira számukra ábránd, és a való világ között. Néhányan olyannyira megszokták ezt, hogy megelégednek avval, hogy bársonyszékben ülve életük tragédiájáért másokat hibáztassanak, és egy kiszemelt személyben lássák az egyes számú főellenséget.

Barátság? – Á, dehogya! A mai gondolataim szerint a barátság teljesen más. Az egy különleges, megfoghatatlan dolog, amit leírni sem lehet igazán, csak érezni. Nem szokásokról, határidőkről szól, nincs időpontokhoz, alkalmakhoz kötve, sem pedig feltételhez. A szeretet irányítja. Tudod, hogy rá mindig számíthatsz, legyen akár késő éjjel, jéghideg tél, vagy több száz kilométer távolság, ezek egy szemvillanás alatt áthidalhatók. Ha nem volt barátság, akkor miért éreztem oly' sok ideig a hiányát? Miért volt az a tétlenség, a sok gondolat, az őrlődés? Talán azért, mert a maga módján mégis barátság volt ez, az első barátság.

Mást jelent a fogalom egy óvodás, egy iskolás, egy fiatal, és egy felnőtt számára. A barát néha az, akivel cukrot szopogatunk az ovi egy eldugott sarkában, aki a padtársunk az iskolában, akivel együtt csavargunk tizenévesen tanítás után, s mindent megbeszélünk. Az igazi barát viszont ennél is több: egy ikertestvérhez hasonlítható, mintha a másik felünk lenne, ám nincs megkötve, szabad, mint a madár. Olykor elvándorol, de visszatérte után is minden olyan, mint volt. Megáll az idő.

A napokban bekapcsoltam a TV-t, és ide-oda ugrálva a csatornákon – melyeken a szokásos brazil vagy mexikói IQ-sorozatok mennek szigorú egymás-utániségben, bizonyítva ez által a mai ember „igényességét” a „választék” iránt –, végül egy talkshow-nál állapodtam meg, ahol a népszerű showman egy 8-9 éves kislányt faggatott a barátságról. A kicsi – nem tartva még a média méregfogától – kibökte, hogy neki bizony nincs igazi barátja, a többiek nem fogadják be. Kedvenc meséje a Kis herceg, mert kezdetben neki sem volt barátja. Az ügyes riporter, kapva az alkalmon, addig mesterkedett, amíg ki nem húzott belőle mindent. A kislány – elfelejtve azt, hogy egy egész ország figyeli – kitárulkozott, és teljesen megnyílt, és már-már sírva vágyakozott az után a bizonyos igazi barát után. Mi más tehetett volna? Csak örült, hogy valaki végre „törődik” vele, és „barátra” lelt a kedves és segítőkész műsorvezető személyében.

Szomorú látni, hogy valaki ennyi idősen ennyire elhagyatott és szeretetre éhes így, barátalanul. Legtöbbször csak akkor értékeljük az emberi kapcsolatokat, miután már megharcoltunk értük, vagy átéltünk egy időszakot magányosan. Biztos vagyok benne, hogy ez a kislány már tudja „*A barátok nem az égből potyognak*” című leckét.

SENDULA ANITA

PROFUNDUM

Nézz a tükörbe, és mondd meg
Ki, ... mi vagy?
Nézd meg jól!
Csupán egy testet láatsz!
De te ennél sokkal több vagy!
Hisz, te vagy a Mosoly,
Te vagy az arcon lecsorduló Könnyecsepp!
Te vagy az Öröm, s a Bánat...
Te vagy a fékezhetetlen Vágy
S az üres Tekintet...
Te vagy a Fiatalság
S a szem alatt előbukkanó apró Ránc...
De te vagy maga a Szenvedély és Szenvedés.
Te vagy az Erő, Akarat
És maga a tehetetlenség!
Ez vagy Te!
Az érzelmek kusza és színes világa!
Milliónyi láthatatlan Momentum alkot Téged!
Most nézz újra a tükörbe!
S kutass magadban!
S hogy mit keress? Önmagad!
Mert Te mindig több vagy annál,
Mint amit megmutatsz magadból!
Ezt ne feledd!
Így mostantól élj úgy, hogy tudd,
Te vagy az a Mosoly, amit másoknak adsz!
Te vagy az a Könnyecsepp,
Melyben ott ül a bánat!
És mert ily változatos
Ettől olyan szép és titokzatos!
Ez vagy Te!
Légy hát magadra büszke!

TÓTH BORBÁLA

MENTSZ MEG ÉLETED

Add fel, vess véget!
Fogd fel, vége lett!
Nem kell szerelmed!
Add fel, képzelet!

Hidd el, szép lehet!
Nyisd ki szép szemed!
Lásd meg, keresd meg!
Hidd el, megleled.

Lesz még szeretet,
Várd meg, ott lebeg!
Tarts ki, érdekes,
Lesz még kedvesed!

NYÚL KRISZTINA

TÉNYLEG EGYEDÜL VAGY?

Miért félsz attól, hogy egyedül vagy? Ha belegondolsz, sokan vannak így. Olykor még az is magányos, aki mások társaságában vígan vihorászik. Lelke mélyén valójában gyötrődik.

Az ember többnyire egyedül van. Senki nincs melletted a nap minden másodpercében, senki sem tudja pontosan a gondolataidat, és nem képes maradéktalanul megérteni (jó esetben csak saját magad). Ezzel nem azt mondom, hogy add fel minden reményed másokkal kapcsolatban, csak azt, hogy ne várd mindenkitől, hogy úgy gondolkodjon, érezzen és cselekedjen, mint te. Csak akkor jó valaki neked, ha ezt teszi?

Megeshet, előre tudod, mit fog a másik mondani. Ne csodálkozz! Te lennél a legjobban meglepve, ha a jól bevett körmondat helyett a mamád kérné, hogy fejtsd ki a véleményed a francia szimbolizmusról. Attól, hogy az emberek naponta beszélgetnek a busz-megállóban, még ugyanúgy zengik az üres frázisokat. Valóban színesebb lenne a világ, ha mindennap más öltözéket, arcot, hangulatot vennének magukra, de ettől nem az egyéni, hanem a képmutató dolgok kerülnének előtérbe, hiszen a változatosság mellett egy idő után már nem találni az igazságot.

Szabályokhoz kötött világunkban ennyire egyértelmű volna minden? Nem hinném. Apró dolgokat előre meg lehet mondani, esetleg másokra ráérezni, de magára az ember viselkedésére lehetetlen szabályosságokat ráhúzni, általánosítani, akár egy matekpéldát. Pont ebben rejlik a csoda! Bár lehetnek ismerős mozdulatai, szófordulatai minden-kinek, valójában mindenkiben ott rejlik a különlegesség, és a megfoghatatlanság.

Nemcsak előre megírt forgatókönyv-beszélgetések léteznek! Érezted már azt, hogy szikrázik a levegő körülötted, iszod a másik szavait, mélyen hat Rád az egész lény? Beszélgettetek, de mégsem tudnád összefoglalni miről, valami mégis azt súgja, nagy dolog

történt. Választ kapsz arra, amit már régen keresel, s ha csak öt perc is volt az egész, bearanyozta az egész napod.

Ha szemellenzöt teszel a fejedre, és azt hajtogatod, hogy szürke az egész világ, semmi egyéni sincs senkiben, akkor tényleg magányos maradsz. Ha valamit tényleg szeretnél, meg kell küzdened érte. Meg kell keresned azt, aki számodra különleges, önmagát adja, emberi, s aki talán valahol ugyanúgy vár, pont rád.

ORSZÁGOS NÉMET NYELVI VERSENYEK – TANULMÁNYI ÖSZTÖNDÍJAK NÉMETORSZÁGBAN

1991 óta van lehetősége iskoláknak, hogy német nyelvet tanuló diákjai évente egyszer részt vehessenek a magyarországi német nyelvi lektor által meghirdetett versenyen. A lektor azoknak a közép-iskoláknak kínálja fel ezt a lehetőséget, ahol az oktatás *szakmai színvonalát* ehhez meg-felelőnek találja. Felkérés alapján, az országban összesen 21 középiskola diákjai versenyezhetnek.

A feladat két részből áll. Az első fordulóban egy megadott témában német nyelven fogalmazást kell készíteni és ehhez egy plakátot, vagy collage-t. Az iskolai fordulóban kiválasztjuk a beérkezett pályaművek közül a legjobb négyet. A második, szóbeli fordulóban a négy legjobb pályaművet elkészített diák a lektorral német nyelven folytat beszélgetést az adott témában. „*Der Preis ist heiß*” – A verseny tétje nagyon komoly, mert a két, esetenként három legjobb teljesítményt nyújtó tanulónk három hetet tölthet a nyári szünetben Németországban. Családoknál szállásolják el őket, hétközben iskolába járnak, hétvégén kirándulásokat tesznek a környéken, így rengeteg országismereti élménnyel gyarapodhat tudásuk, és az idegen nyelv használatában is gyakorlatot szerezhhetnek.

Az elmúlt öt évben a következő diákok kaptak tanulmányi ösztöndíjat: 1997-ben Gonda Eszter és Poloznik Aranka (11/D), 1998-ban Benkó Adrienn és Endre Mónika (11/D), 1999-ben Borsai Piroska (10/C), Szabó Ágnes és Gálig Gréta, aki kiemelt, egyhónapos ösztöndíjban is részesült (11/D), 2000-ben Kele Ildikó és Szabó Katalin (11/D), 2001-ben Gonda Anna, Szokoli Fanni Szokoli Fanni (10/D), Pálmer Balázs (10/C).

A bolyais diákok által feldolgozott témák: „Klonen” (1997), „Roberto, der kleine Pinguin”(1989), „Die Klaperschlange Roset-ta”(1999), „Die Legende vom Sitzenbleiber und dem wunderschönen Mädchen vom Ende der Strasse”(2000), „Ich wollt’ ich wäre du”(2001)

Megyesiné Viktor Aranka

EGY TÉMÁRÓL - KETTEN 2002-HOFGEISMAR

SZOKOLI FANNI

Szeitz tanárnő belépett a terembe és egy sárga lapot tartott a kezében. Mosolygott. Egyszer csak odanyújtotta nekem és közölte, hogy megnyertem a PAD németországi háromhetes ösztön-díját. Nem is mertem elhinni. Még akkor sem fogtam fel a dolgot. Talán csak akkor tudatosult bennem, amikor a csomagokkal a kocsiban elindultunk Budapest felé. Három

hét idegenekkel, bár magyarokkal, idegen környezetben... Gondoltam, majd csak túlélem. Amire odaértünk, már mindenki ott volt, csak a buszra vártunk. Lassan aztán az is megérkezett. Bepakoltunk, elbúcsúztunk és elindultunk. Mindenki próbálkozott a buszban ismerkedni, de látszott, hogy félnek. Az este nagyon kényelmetlen volt, de hát milyen is lehetne egy buszban?! Másnap reggel értünk Uelzenbe, ahol az első csoport szállt ki. Aztán négyórás út után mi szálltunk ki másodsorra.

Az iskola előtt nem várt senki. Bementünk a csomagjainkkal együtt és leültünk. Egy férfi zsemlet, vaját, lekvárt és üdítőket hozott nekünk. Elkezdtünk beszélgetni, ismerkedtünk egymással, hiszen még három hétig osztálytársak leszünk. Fél óra elteltével az én családom érkezett meg először. Beültünk az autóba és elindultunk az új, ideiglenes otthonom felé. Amikor beparkoltunk a házhoz, egy kutya üdvözölt minket. Utána jött az apuka és az öcsi is. Meg-ebédeltettek, majd magamra hagytak a szobámban kicsomagolni. Amikor körülnéztem a szobában, egy kis pánik kerített hatalmába. „Itt fogok lakni három hétig” – gondoltam. Szörnyű volt akkor, azokban a percekben, de az ezt követő három hét korántsem volt ilyen szomorú.

Másnap már mind a 11 csoporttársammal sikerült összeismerkednem. A tanárnőnk, aki velünk jött itthonról, szintén nagyon szimpatikus volt. Az első óránkra egy Herr Persicke nevű alak jött be. Elmondta az elkövetkezendő három hét programját és elmondott egy-két információt az iskoláról. A 21 nap alatt összesen 18 óránk volt. Két nap elmentünk egy másik iskolába is órát látogatni. Meg kell mondjam, nekem sokkal jobban tetszik a németek tanítási módszere: pl. órán a tanár alig beszél, a diákok fejtik ki a véleményüket az adott témáról, műről). De mondjuk ez azért lehetséges náluk, mert sokkal kevesebb az anyag. De kanyarodjunk inkább vissza a csoport életéhez. Az iskolaigazgató és a polgármester beszéde után, dél-után egy unalmas városnézésre került sor.

Ettől a délutántól kezdve mintha felgyorsult volna az idő. Kirándulásaink úti célja elsősorban Kasselbe vezetett, ahol abban az időben egy modern művészeti kiállítás nyílt. „Documenta 11” volt a címe. Egy óriási raktárépületben rendezték be. Az egész fényképekből, szoborféle dolgokból, összeragasztgatott újságpapírokból és elfuserált technikai szerkezetekből állt. A kasseli városnézésünk a Fulda nevű folyóról történt – kenuzással egybe kötve. Más kirándulásaink alkalmával ellátogattunk Wartburg várába, a detmoldi falumúzeumba, s az eisenachi sóbányába. Mindegyik kirándulás nagyon érdekes volt, de legjobban azt élveztük, hogy a csoportunk együtt volt. A legtöbbünk emlékezetében két név vésődött be az agyunkba: Le Piano és Charly's. Ez a két név egy „kocsma”, illetve egy szórakozóhely neve volt. Több csoporttársam vendéglátója ugyanis erre a két helyre cipelte a őket. A hofgeismari fiatalok itt írták a mindennapi leckéjüket egy-egy kivis epres jeges tea társaságában. A családok nagyon kedvesek voltak, mindenkit családtagnak kezeltek. A hétvégék szabadok voltak és ők mindig vittek magukkal. Viszont volt egy negatívum, néhány családnál kettő is. Az egyik, hogy nem főztek, és mindig hideg kaja volt (barna kenyér, zöldség, gyümölcs, joghurt). A másik az volt, hogy nem mostak. Igen, néha úgy tűnt, hogy azzal versenyeznek, hogy ki bírja a legtöbb ideig szagolgatni magán a ruhát. Egy lány vitte a prímet három héttel.

Nos, mégis nekem életem egyik legszebb élménye volt ez a három hét. Rengeteg barátot sikerült szereznem. Én csak arra tudlak benneteket biztatni, hogy többen próbáljátok meg ezt a pályázatot, és ha sikerül, akkor már csak rajtatok múlik, hogy milyen közösség lesztek. Sok szerencsét!

GONDA ANNA

Milyen volt Németországban? Hogy tetszett? Jó volt? Furcsa volt? Épphogy hazaértem, száz ilyen kérdésre vártak választ a kíváncsi szülők, testvérek, szom-szédok, barátok, és hirtelen azt sem tudtam, kinek mondjam előbb, hogy... mit is? Azt, hogy hmm-hmm... várjál csak, ez nem olyan egyszerű, mint hinnéd. A legtöbb kérdésben azt éreztem, hogy már előre tudni vélték a választ: „*Hú, hát nagyon jó, legszívesebben haza se jöttem volna, milyen jó is lehet ott élni!*”

Sablonszöveg, hát persze.

Hogy jó volt-e? Könnyelmű kérdés. Igencsak elhamarkodott. Ezzel a szóval nem kéne így dobálózni, nem hiszem, hogy van még valami, ami relatívabb a jónál. Tanulságos, inkább így fogalmaznék. És kiábrándító. Természetesen élveztem az utazást, a társaságot, és amit még lehet élvezni egy nyaralásban, ezeket mindenki ismeri, nem is részletezem. De most, hogy közelebről megismerhettem, az eddigtől teljesen különböző kép alakult ki bennem a „fejlett nyugatról”. Ami azt illeti, ha eddig nem voltam túlzottan elájulva tőle, most végképp nem vagyok. Szerintem a nyugat inkább visszafelé fejlődik, és felmerült bennem a kérdés, hogy valóban kell-e nekünk annyira rohanni utána. Ez furcsának tűnhet, és tudom, hogy a köz-vélemény más, de hadd hozzak egy példát: a vendéglátó családot, akiknél laktam. Az apa egy jól menő cég főnöke, igazán szépen keres, ébren töltött idejének teljes 2%-ában otthon van a családjával. Az anya a gyerekek és a minden luxussal felszerelt családi ház gondozása mellett a saját depressziójának kezelésére már nem jut ideje. A család minden vacsora előtt imádkozik, aztán a lányok veszekednek egy jót, a kisebbiknek már megint nincs igaza, úgyhogy a szülők mosolygása közepette elvonul duzzogni a szobájába. Közben a kisfiú mondani akar valamit, amire senki sem kíváncsi, így már huszadszor ismétli el, hogy egyáltalán meghallják. A bátyja inkább elmegy focizni.

Hát nem is tudom. Nem így képzelem a jövőt, pontosabban nem szeretném, ha ilyen lenne. *Ezt* én nem vagyok hajlandó követendő példának tekinteni, és aki ezt elvárná tőlem, csak sajnálni tudom.

Különbözőek vagyunk, kinek mi tetszik, el lehet dönteni. Azt is, hogy mi a fontos. Érdekes, milyen messzire kellett mennem, hogy ezt meglássam. Megérte.

MÁRKUSNÉ SVIHRÁN MÁRIA

**TALÁN NEKÜNK IS TETSZIK VALAMI
(Programajánló)**

A kirándulás időpontja: június 11. kedd.

Ébresztő: anyuci vagy más lány hangjára ágyba reggelivel.

Találkozó: Erdei Ferenc Művelődési Központ előtt, 7 órakor.

Utazás: nem luxusbusszal, légkondicionálás nincs, a mikrofon viszont recseg és sípol. Varga-busz: 130 Ft /km (a város legolcsóbb járata). Napköszöntő halk fohász, hogy ne kelljen kereket cserélni (ld. tavalyelőtt), ne legyen ütközés (ld. tavaly). Továbbiakban indulási próba, ha sikerül, a következő programok közül lehet választani, egyszerű többségi szavazással. Szavazat-újraszámolás nincs. Visszaélés esetén az osztályváza a demokrácia vonal (természetesen víz nélkül).

„A” variáns

A történelem útjain

Pomáz érintésével első megállónk Pilisszentkereszt. Ez a hegyvidék legrégebbi települése. 15-20 mondatos áttekintést ad *László Lóránd*. Megtekintjük a Kovácsi-patak híres szurdokát. Megnézzük a mészégető kemencét, ha nem nőtte be a gaz. A mészégetésről *Bugyi Zsuzsa* tájékoztat 5-8 mondatban. A patak partján szűk függőleges hasadék van, zuhataggal. És hogy teljes szívvel át tudjátok adni magatokat a természet élvezetének, átsétálunk a 12 keces és korhadt fahídon (2 km). Aki a hídról nem esik le, részt vehet az iskolai tanévzáró ünnepségen. E tanulók nyilvántartását *Hajdú Zsuzsa* végzi. Ingyenes szolgáltatás: kéz- és lábmosás a patakban.

Következő állomásunk Esztergom. A Bazilikát röviden bemutatja *Somogyi Imre*. Művészettörténeti jelentőségét ecseteli *Lakatos Ábel*. A lépcsőn spontán osztályfotót készít *Karsai Tímea*. Ezt követően fakultatív program önállóan szerveződő kis csoportos bontásban (2-3 óra). Majd átsétálunk (útlevél? – utána néz *Pámer Balázs*) a Fidesz kormány által felépített Mária Valéria-hídon Sturovóba. A szlovák nyelvről 3-4 mondatos tájékoztatót tart *Tóth Erika*.

Grátis : integetés a Duna másik partján maradóknak.

„B” variáns

A művészetek városa

Budakalászon keresztül megérkezünk a Szentendréhez közeli Holdvilág árokba. Gyalogséta (4 km) a vadregényes szurdokba. A Pilist alkotó klimazonális társulást 5-6 mondatban jellemzi *Bartal Tímea*, az állatokról *Kanizsai Orsolya* mesél. Ha átmásztunk a keresztbe dőlt fákon, és elértünk az árokból kivezető létrához, megkísérelhetjük a feljutást. A létra ép fokainak megszámlálásaért *Zupka Zoli* a felelős. A lépcsőre ható erőkről *Szilaj István* és *Mirkóczki Péter* tájékoztat. Aki még bírja, *Kasza Dénes* vezetésével tovább megy a remetebárlanghoz. Ott *Hartman Gábor* elemzi a remeteséget.

A többiek visszafordulhatnak és a busz mellett Piliscsaba felé tekintenek a Pázmány Egyetem irányába. Az egyetemről *Dóra Mónika* ad tájékoztatót. Míg a többiek visszaérnek, *Pesti Rita*, az iskola narrátora olvas fel egy szép részletet. Ezt követően Szentendre szerb templomának és kiállításainak megtekintése következik, mindenki

ízlésének megfelelően (Barcsai-, Kovács Margit Múzeum, Szentendrei Alkotókör, Skanzen). Hogy mit érdemes megnézni, arról ajánlót *Járvás Andi* tart. Kiegészíti *Rónyai Nóra* és *Tóth Bori*. A fáradalmak kipihenése a strandon. A Dunát bemutatja *Tóth Laci* és *Sályik Anett*. A fürdőruha-divatról beszámol *Váli Márta* és *Kiliti Dóra*.

„C” variáns

Vissza a gyerekkorba

A visegrádi nyári bobbálya látogatása. Ezzel a programmal a vállalkozókat támogatjuk, méregdrága minden lesiklás. Hányingerünket és szédülésünket levezetvén – a gyógyszereket kiosztja *Foltin Gabi* – vár ránk egy szép és igazi túra a Rám szakadéokban. Aki megmászta, kis pesti időzés után hazajöhet. A Westend-túrát *Hirt Kati* és *Kanyó Kati* vezeti.

U. i.: A programok útvonal és időigény miatt nem igazán kombinálhatók. (A kombinatorikai számításokat *Goóg András* és *Kucsera Ákos* végzi).

A buszköltséget a ballagáskor megspórolt osztálypénz fedezi.

A költségek a belépőket nem foglalják magukba, a napi ötszöri étkezés hozott anyagból. A környékre való tekintettel Szobi szörp fogyasztása ajánlott, különösen a málna és ribizli ízű. Támogassuk a hazai termékeket!

Köszönjük, hogy Bennünket, a 11. B-t választotta. A közösség, a jó hangulat mindnyájunkon múlik.

A szavazatokat gyűjti *Tóth Judit* és *Nagy Szilvi*. Jó utat!

DR. KOVÁCS ISTVÁN

KINEK ÉS MINEK IS TANULUNK?

Az iskola az életnek/re készít fel. Valóban? A kérdőjel különösen az utóbbi években kerül az ilyen mondatok végére.

Tényleg ez a tudásanyag kell manapság? Nem! Egészen más kellene! És akkor? „*Bizonyítási kényszere van még mindig porosz utas oktatásunknak...*” Hiába kereszteljük át/el oktatási programjainkat NAT-nak vagy kerettantervnek. Mert mit mond több középiskolás tanár: – „*Teljesen mindegy, minek nevezzük, nekünk egy a fontos, mit vár az egyetem a tanítványomtól. Azt kell neki megtanítani.*” De elég idő és „keret” van a maradéktalan felkészüléshez, felkészítéshez? Régóta már „nem” a válasz! A heti harmincegynéhány feszült óra után pénteken és szombaton jönnek a különórák, a felkészítő tanfolyamok, a még plusz pontokat jelentő nyelvtanfolyamok más tanárral, más városokban, más tematika szerint, mint azt az anyaiskolájában megszokta a diák. Idő – és pénz. Sok-sok pénzébe kerül ez manapság a családoknak. A diák meg tudja, alig van esélye a felvételire, ha ezekre nem jár. Mert akkor nem tud majd „*felvételiül*”. A tananyag feladatlapra való visszabiflázása pedig már ott nem elég.

Jó, higgyük továbbra is, hogy a mai iskola az életre készít fel. A *piacosodott „tanipar” pedig a továbbtanulásra?* Tudom, sarkított a példa, de igen nagy százalékban ez az igazság. Nincs itt valami szereptévesztés? De – nagyon is! A legfájóbb az, hogy az iskolai tehetséggondozásra, pl. a csoportbontásos oktatásra alig van ma lehetősége engedélyezett

keretek között az iskolának. Pénzügyileg szinte nincs is! Az elvonások ezt nem teszik lehetővé már általánosban sem! Jószerint „csak” az alapoktatásra van mód, keret! Hány, de hány tehetséggondozó szakkör, diákkör, továbbtanulást szolgáló felkészítő foglalkozás szünetel emiatt!? És ekkor kinyílnak a szülői bukszák, telnek-telnek az alapítványi számlák, jönnek a gyerekek által érdekeltté tett szponzorok, csak-hogy a gyerekek jó legyen? De nekik kell ezt valóban csinálni?

És aztán *mit ér az így megszerzett diploma?* Szomorúan, de reálisan említette a minap az egyik vezető tanító, hogy a hozzájuk járó „képzsökből” bi-zony csak három választja hivatásául a pályát. Rémisztő arány! És a többi? „*Csak a papír kell!*” A végzettséget igazoló bumáska. És a tanárképzőkben, az egye-temeken talán másképp van? Dehogy! Igazuk van azoknak, akik hivatástudatról beszélnek az eredményes oktatás kapcsán. Sok tanártársam szívéből beszélnek ők, remélem! Ugyanis csak hivatástudatból lehetne, szabadna választani ezt a pályát! Csak ez a fránya feltételes mód ne lenne!

„*Miért tanulunk manapság?*” – címmel beszélgetnek osztály-főnöki órákon a nebulók. A tudásért? A társadalmi presztízisért? Az anyagiakért? Az olvasó tudja a maga „leszűkített” választ. A diák pedig mondja a nagyon is gyakorlatisodott feleletet. „*Miért tanuljak? ... Azért, amit látok az életben? ... A gépészmérnök apám példáját? ... Az óvónő anyámét? ... A bátyámét, aki 12 éven át kitűnő tanuló volt, OKTV-t nyert kétszer, dicsé-retesen érettségizett, és ideg-összeroppanással otthagya az első félév után az egyetemét? ... Vagy a vegyészmérnök rokonomét, aki most vigéckedik? ... Beköltözöm inkább valamelyik Valóság show-ba! 15 millcsiért, mert – a lét a tét!*”

Az élet óriási piaccá vált. Ahol nem mindig, többnyire nem mindig a tudás számít. Ahol eladhatók is vagyunk... De tudja-e manapság ezt a diák? A diákunk? Nincs felkészülve, felkészítve rá! Talán jobb is! Még! Vagy...?

„SZUROK RÁTOK” DIÁKOS ELSZÓLÁSOK, ARANYKÖPÉSEK 2002-BŐL

- ◆ II. József halála után rendeleteit visszavonta.
- ◆ *Csokonai Mihály visszatért szülei házába, amely leégett, és ott költeményeit rendezgette.*
- ◆ Bánkot aljas gyilkosnak nevezték, ezért megcsömörlött a társadalmi ranglétrától.
- ◆ *A darab végén a közönség előtt tisztára mosták Gertrudist.*
- ◆ Kölcsey pesszimista szemmel írta le a Himnuszt.
- ◆ *Tatjana beleszeretett Anyeginba, majd az megfordult.*
- ◆ Jasznaja Poljana: Tolsztoj felesége.
- ◆ *Petőfi megismeri Szendrey Júliát, majd Arany Jánost. Egy év múlva elveszi feleségül.*
- ◆ Ádámot Lucifer magához emeli, hogy utána még nagyobbat lökhessen rajta.
- ◆ *A londoni szín végén egy nagy gödröt ásnak, amelybe beleveti magát az egész tőkés társadalom.*
- ◆ Noszty Feri felvitte Tóth Marit a lakására, és ott jól megkompromittálta.
- ◆ *A „casus belli” ölte meg Ferenc Ferdinándot.*
- ◆ Móricz Barbárokjában a pásztorok az állataikkal élnek együtt, ezért olyan szükszavúak.
- ◆ *Az Úristen elszárította Jónás árnyékot adó nagylevelű tőkét.*
- ◆ A versekre egy tömegsírban találtak rá, ahol Radnóti is feküdt öt nyelven megcímezve.

- ◆ *Jancsi a patak partjáról hívogatta Iluskát, hogy jöjjön ki a szeme világa.*
- ◆ Jókai írta a Lőcsös asszony c. regényt is.

ÉN IS TANÁR LESZEK!

A tanár sokat tanult. Sokat tud. Sokat is követel. Ez nem igazságos, mert ha én is ennyit tanultam volna, és annyit tudnék, mint ő, akkor válaszolni is tudnék a kérdéseire, amelyekkel állandóan zaklat. És ha nem tudok válaszolni, még elégtelent is képes adni! Továbbá: elnyomja minden kezdeményezésünket. Tegnap is leveleztem a Sutyival, hát nem „elnyomta”?!

Aztán a nevetésre is allergiás. Ha egy jó viccet mesél a Zoli a fülemben fizikaórán, és történetesen felröhög a poénon, képes megkérdezni, hogy min is nevetek. Most meséljem el neki? Egyszer kipróbáltam. Hát nem beírt az ellenőrzőmben!

Ja és a felszerelés, hát ez a mániája... *„Itt van gyerekeim a szöveggyűjtemény, a füzet, a kék toll, a munkafüzet, a föld-rajzatlász, meg a szögmérő...?”* Arra bezzeg nem gondol, hogy mindezeket reggel álmosan milyen nehéz előkotorni a szekrény alól, ahova a múlt héten becsúsztott.

Ez mind hagyján! Mert naponta új és új házi feladatokat ad, ez a mániája. És még elvárja, hogy kész is legyen! Rájöttem: nincs lelke! De szíve sincs! Meg nem is szereti a gyerekeket! Aki ilyeneket csinál, az nem menjen pedagógusnak! Az velem nem tudja magát megszerettetni! Nem és nem! Hogy mégis kedvelik? Hát persze: a stréberek, a zubrillák, a kirakatbabák.

De majd én megmutatom, hogy milyen a jó pedagógus! Mert én az leszek! És akkor majd én rá néznek fel a diákjaim, mert mindegyiknél okosabb leszek, többet tudok majd... De többet is követelek majd ezeknél!